

היבטים לשוניים בפרשת שמיני עז

דקדוקי קריאה והדרכה לקורא בפרשת שמיני ובהפטרה ובראשון של תזריע

ט ד נִרְאָה: האל"ף בקמץ
ט ו וִירָא: הוא"ו בשווא נע ולא בפתח
ט טו וַיַּחֲטְאֵהוּ: הטי"ת בשוא נע בגלל הדגש. אין לקרוא וַיַּחֲטְאֵהוּ ¹
ט כ וְהַמִּכְסָּה: המ"ם בשוא נע
ט כד וַתֵּצֵא אֵשׁ: טעם נסוג אחור לתי"ו וכן הוא בהמשך בפרק י ב וַתֵּאכֶל הטעם בתי"ו מלעיל, כן הוא בהמשך בפרק י ב
י א וַיִּקְרִיבוּ: עפ"י רוב, מוטעם בגרש ² . לֹא צִוָּה אֲתָם: הלמ"ד במרכא כפולה
י ד קָרְבָּו: שני טעמים באותה תיבה, יש לקרוא קודם את הגרשיים ולאחר מכן את התלישא ³
י ו רֵאשִׁיכֶם: הרי"ש בקמץ גדול. אֶל-תִּפְרְעוּ: במונח לגרמיה ⁴ . אֲשֶׁר שָׂרָף ה': כך היא ההטעמה ולא כקורן ואחרים אשר הטעימו מרכא-טפחא
י י וְלֹהֲבֵדִיל: הלמ"ד בשווא נע, בכ"י לניגוד הלמ"ד הראשונה בחטף פתח להורות על הנעת השווא ולא על קריאת החטף עצמו ⁵
י יג חֲקֹךְ וְחֶק-בְּנֵיךְ: החי"ת בשני המקרים בקמץ קטן, כן הדבר בפסוק הבא. כִּי-כֵן צִוִּיתִי: הצד"י בקבוץ, בפסוק יח הצד"י בחירק
י יט וְאֶכְלֹתִי: במלעיל. הִיטֵב בְּעֵינֵי ה': הה"א בפתח והי"ד דגושה ⁶
יא ז וְשָׁסַע שְׁסַע: תיבה ראשונה במלרע, אין טעם נסוג אחור. וְהוּא גִּירָה לֹא-יִגָּר: טעם טפחא בתיבת וְהוּא
יא ט בִּימֵים: הי"ד בקמץ ודגש חזק במ"ם הראשונה, רבים של 'ים' להבדיל מרבים של 'יום', כן הדבר בפסוק י
יא יג הַעֲזֹנִיָּה: העי"ן בקמץ קטן
יא יח וְאֶת-הָרֶחֶם: במלרע
יא כב וְאֶת-הַסִּלְעָם: הסמ"ך בקמץ קטן
יא לב וְכָל אֲשֶׁר-יִפֹּל-עָלָיו: כך היא ההטעמה ולא כקורן אשר הטעים מונח בתיבת יִפֹּל
יא לה יִתֵּץ: קמץ בטיפחא
יא לו מַעֲיָן: העי"ן בשווא נח
יא מג תִּטְמָאוּ: התי"ו בחירק ולא בשווא, משקל סביל (התפעל)

¹ או וַיַּחֲטְאוּ במבטא ה"ישראל" שאינו מבחין בין אל"ף לה"א...

² בתורה קדומה מוטעם בקדמא.

³ מקומה של תלישא גדולה הוא תמיד על האות הראשונה של המילה, לכן לא הייתה אפשרות אחרת לסמן את הטעמים.

⁴ יש מסתפקים במונח יחיד ואחריו פסק ואחריו רביע, אם הוא פסק שאחרי טעם מחבר או לגרמיה, שאז הוא מפסיק, כמו בפרשת נשא: שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים. בתכנת הכתר הוצאת בר-אילן החליטו שהוא פסק (אפשר להבחין אם הפסק קרוב למילת המונח או רחוק ממנה). ראה עוד בספר טעמי המקרא של ר"מ ברויאר ז"ל. לפי הרב ברויאר ישנם עוד שני מקומות נוספים בתורה בהם ישנו פסק לאחר המונח, וזה האחרון נחשב למונח לגרמיה למרות שאין רביע לאחריו: בספר בראשית בפרשת תולדת 'את מחלת' ובויקרא בפרשת אמר 'אשר יוצק על ראשו'.

⁵ לגבי קריאת השוא כבר צוין כמה פעמים שמי שרגיל לקרוא שוא נע כסגול (המנהג הרגיל), אין טעם שישנה לחטף פתח בלא-גרונות.

⁶ כמשפט ה"א הידיעה, אך לא כל המפרשים פירשו כך את הה"א. הפועל עם ה"א הידיעה צריך לבוא בזמן הווה (בינוני) ואין כן הדבר. ולכן קשה כאן ההכרעה האם מדובר בה"א הידיעה או ה"א השאלה.

הפטר פרשת שמיני שמואל ב ו:

ה וּבְמַנְעֵנְעִים: הַנּוֹן הַשְּׁנִייה בְּשׁוּא נח. וּבְצִלְצָלִים: הַבִּלִּית בְּשׁוּא נח הַצַּדִּי הַשְּׁנִייה בְּשׁוּא נע⁷

ו וַיֵּאָחֵז: במלעיל

יא וַיִּבְרָךְ: במלעיל, וכן הוא כל 'ויברך' שבמקרא

כב וַנִּקְלְתִּי: מלעיל

ח לְדוֹד: כן צריך להיות, עם למ"ד, בחלק מהחומשים אין למ"ד

יא וְהִנֵּחֲתִי: מלעיל

טז וַנֶּאֱמָן: האלף בְּשׁוּא נח לא בחטף

ראשון של תזריע:

יב ב וַיִּלְדָּה: אי הקפדה על השווה נע בלמ"ד משבשת את המשמעות. וְטַמְאָה: המ"ם בְּשׁוּא נע,

והאלף צריכה להשמע. לא לקרוא וְטַמְאָה. וכן בפסוק ה

יב ד בְּדַמִּי טַהֲרָה: אין מפיק בה"א. יְמִי טַהֲרָה: הה"א מופקת

יב ה עַל-דַּמִּי טַהֲרָה: אין מפיק בה"א

יב ו וּבְמַלְאֵת: הלמ"ד בחולם והאלף אינה מונעת. יְמִי טַהֲרָה: הה"א מופקת

יג ג הוּא: יש לשים לב בכל הפרשה מתי מנוקד הוא ומתי מנוקד הוא

יג ד וּשְׁעָרָה: אין מפיק בה"א

יג ה לֹא-פֶשַׁה: ש"ן שמאלית

יא כט וְהָעֵב לְמִינָהוּ: יַעֲקֹב עֲצִיּוֹן 'בא לידי ביטוי' שבת בשבתו שמיני עז
כיום מכיר כל ילד את החיה הנקראת בשם צב, אך מתברר כי זיהוי הצב עם
בעל החיים עטוי השריון המוכר לנו הוא מאוחר למדי בעברית. הצב הנזכר בין
שמונת השרצים בפרשתנו הוא ככל הנראה מין ממיני החרדונים. התרגום המכונה
'תרגום יונתן' מוסר במקום המילים "וְהָעֵב לְמִינָהוּ" את המילים "וְחָרְדוֹנָא לְזוּי",
היינו החרדון למיניו – וכך הוא גם בתרגומים עתיקים אחרים (והתרגום הרומי
למקרא, וכמוהו התרגום היווני, מתרגמים את הצב במילה קרוקודיל, וכנראה
כוונתם לחרדון גדול הקרוב לתנין).

תמונה לקוחה מויקיפדיה אינה במאמר יַעֲקֹב עֲצִיּוֹן.

גם ממקורות חז"ל עולה כי הצב הוא מין חרדון. במסכת חולין שבתלמוד הבבלי
מסופר כך: "אמר רב הונא בר תורתא: פעם אחת הלכתי לוועד וראיתי נחש
שהוא כרוך על הצב, לימים יצא ערוד מביניהם" (דף קכז,א. ובירושלמי ברכות
פ"ה ה"ה מובאת מסורת דומה, ובה במקום הצב נכתב חרדון). רש"י לעומת זאת
מפרש שהצב הוא הקרפדה (!), הקרובה לצפרדע.

מדוע אם כן החלו לקרוא לצב בעל השריון בשם זה? נראה כי התשובה טמונה
בצב אחר המוזכר בתנ"ך, שכלל אינו בעל חיים. בפרשת קרבנות הנשיאים נאמר:
וַיָּבִיאוּ אֶת קִרְבָּנָם לִפְנֵי יְיָ שֵׁשׁ עֶגְלֹת צֶבַע וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר (במדבר ז, ג). רש"י שם מביא את

⁷ היא מנוקדת בחטף סגול, כנראה בהשפעת הסגול בצד"י הראשונה. במבטא הרגיל שלנו אין למעשה הבדל בין חטף סגול לשוא נע.

מדרש חז"ל שלפיו המילה צב עניינה כיסוי: "אין צב אלא מחופים, וכן 'ובצבים ובפרדים' (ישעיהו סו, כ), עגלות מכוסות קרויות צבים". ואף בתרגום אונקלוס מתורגמות עגלות הצב כך: "עגלן כד מחפין", היינו עגלות מכוסות.

על פי חכמי הלשון אין קשר בין בעל החיים הקרוי צב לבין עגלות הצב, ומדובר בהומונימיה (שתי מילים זהות שאין ביניהן קשר לשוני. למשל, **אולם** במשמעות 'אבל' ו**אולם** במשמעות 'בית גדול'); אך פרשנים שונים בימי הביניים ביקשו (במודע או שלא במודע) לקשר בין שני הצבים, ולכן הסבירו שהצב שבפרשתנו הוא בעל חיים מכוסה, כמו עגלות הצב, וכך הוא זוהה עם צב השריון. כך למשל פירש ר' טוביה בן אליעזר במדרש 'לקח טוב' שחיבר: "צב – זה השרץ שהוא מכוסה כגון גביע".

גם הפירוש שזיהה את הצב עם הקרפדה נשען ככל הנראה על קשר לשוני. כך מסביר למשל יהושע שטיינברג במילונו "משפט האורים" מהו הצב: "מין צפרדע המתנפח עד כי **צבה בטנו**, ורירו ארסי ומזיק". כלומר, בעל העובדה שהקרפדה מנפחת את בטנה כשהיא חשה סכנה, קראוה בשם **צב** – בזיקה לאמור בפרשת סוטה: "וְאֵת בִּטְנָהּ עָבָה" (במדבר ה, כא). ברם, כאמור, נראה שפשט הכתוב מכוון לא לקרפדה ולא לצב השריון, אלא למין ממני החרדון (להרחבה ראו מאמרו של פרופ' דוד טלשיר ז"ל, 'הצב, החרדון והקרפדה', לשוננו ס"ה).

הנוסח ומקורותיו

המקורות שעל פיהם קבע ר"מ ברויאר ז"ל את נוסח המקרא עבור 'דעת מקרא'. מנחת שי המובא כאן הוא ע"פ מהדורת צבי בצר ז"ל עם הערותיו.

ט ז ואת-עלתך: לשש, מ"ש, ואת-עלתך: ד
מנחת שי: **עֲלֶתְךָ**: גלגל בעי"ן. [וְאֵת-עֲלֶתְךָ].

ט יח על-המזבח: ל. על-: ש

ט יט ומן-האיל: שד. ומן-האיל: ל

ט כב ויברכם: לשש, מ"ש, ויברכם: ד
קשה לרדת לדעת המקורות. כאן כל כ"י המנויים מנקדים שווא, במקומות אחרים מנקדים חטף-פתח. מנחת שי: **וְיִבְרְכֶם**²². [וְיִבְרְכֶם].

ט כג ויברכו: שש, מ"ש כב, ויברכו: לד
כאן מצטרף לניגוד לשיתת החטף. מנחת שי: **וְיִבְרְכוּ**. [וְיִבְרְכוּ]. הערה כבפסוק הקודם.

י א ויתנו: שד. ויתנו: ל
השמטת דגש אופיינית ללניגוד. ויקריכו: ששד, רמ"ה, מ"ג-ל ר"י ג. ויקריכו: ל
מחלוקת כתיב.

²² לא חוער דבר על 'ויברכם', אף לא על 'ויברכו' שבפסוק הבא. נודעני הביא את שתי המילים הללו רק כדי להראות שחרי"ש שבחן שוואח.

רמ"ה בספרו מסורת סיג לתורה: חמשה ספרים י"ד נחוריימא... וְקָרְבוּ בְּנֵי חֵהָרָן אֶת הָרֹס

י ד קָרְבוּ: לשד. קָרְבוּ: ש' בעצם אין הבדל. ניגון הגרשיים קודם לניגון התלישא. אלא שגרשיים יכול לבוא רק על ההברה האחרונה, ותלישא גדולה מקומה מעל האות הראשונה. ש' מביא את הגרשיים לפני התלישא. מאורות נתן מציין שגם בכא"צ בתרי טעמי.

ה ב כְּתָנְתָּם: לשד, מ"ש. בְּכָתְנָתָם': ש, מ"ש? בהערה 7 מפנה להערה 6 בפרשת צו ח כג ניקוד זה מצוי לפעמים גם בש: כגון שם' מ יד. וראה גם י ה.

י , וְלִהְבִּדִּיל: ששד. מ"ש. וְלִהְבִּדִּיל²⁴: ל הערה 8 כו גם ל בר' א יח. מנחת שי: וְלִהְבִּדִּיל²⁴ [וְלִהְבִּדִּיל].

הטהור: לשד. רמ"ה. מ"ג-ש כו ו. הטהר: ש רמ"ה: הטהור' חלא וי' וכתוב - וכל חוריימא בליסנא מלאים... הוא מונה חסרים וזה אינו מהם.

י יב וְאֵל אֶלְעֹזֶר: לשש, מ"ש. ואל-: ד טעם או הקפה? מנחת שי: וְאֵל אֶלְעֹזֶר: בגלגל לא במקף. [וְאֵל]. ואל-איתמר | בניל: לש. ואל-איתמר | ש, מ"ש. ואל-איתמר | ד שלוש מחלוקות בדבר. קדמא באל"ף מרכא במ"ם; קדמא באל"ף מונח במ"ם; קדמא במלה המוקפת מרכא במ"ם. מנחת שי: אֵיתְמַר: הקדמא באל"ף והמ"ם בגלגל. [אֵיתְמַר].

י יג קְדוּשׁ: ששד. מ"ש. מ"ג-ל כא ו. קדש: ל מנחת שי: קְדוּשׁ: כתב ג' המאירי שזהו חס', אך בכל הספרי' הוא מל', וכ"כ בעל שמן שישון. גם לא נמנה ב' במסר' גדולה עם החסרי', "כמ"ש בפ' צו. [קדוש].

י ד וּמִמְפָּרְסִי: ששד, מ"ש. מ"ק-ששד. וממפריסי: ל מנחת שי: וּמִמְפָּרְסִי: בהעתק חללי וממפריסי, ירושי' וממפריסי, עכ"ל. ובכל הספרים חס'. ואומ' ^אהמסרה ב' חד חס' וחד מל', דין חס'. ועיין ^במה שאכתוב בפ' ראה בס"ד. [וממפריסי].

י א יד וְאֶת־הַדָּאָה: ש. ואת־הדאָה. לד' הבדל בשיטת הסימון.

י א ל וְהַלְטָאָה⁹: לשש, מ"ש. והלטאה: ד הערה 9

²⁴ לא הוער דבר על 'ולהבדיל', וגורצי הביאה רק כדי להראות שיש געיה באות וי' ושזוא באות למ"ד.

² המאירי: שמיני פרשה ג, סד ע"א (אך לפנינו: 'במקום, קדוש - שנייה מלאים').

³ במסר' גדולה: מ"ם - ד קד 12 (מפנה למ"ג - ד שמי' כט לא זמ"ג - ד בכי' ז ח).

⁴ כמ"ש: מ"ש זי' ז ו ('קדוש').

^א המסרה: השווא מ"ק - ד על אתר (המשפט 'ואומ' המסרה ב' חד חס' וחד מל' הוא במקורו סוף הציטוט מהעתק חללי).

^ב מה שאכתוב: מ"ש דב' יד ז ('וממפריסי').

תיבה זו איננה מובאת כאף אחת מרשימות האותיות הגדולות של לד ואו"א.
מנחת-שי: **וְהִלְטָאָה**: "במקצת ספרי הדפוס הלמ"ד רבתי, ולא נמצא כן בספרי" כ"י מדוייקי
ובדפוס"י ישני, ולא בשום נוסח ^{טו}מאלפ"א בית"א רבתות. [והלטאה].

יא לב וכל אשר-יפל-עליו: **לשד. מ"ש. ?** אשר-יפל: **מ"ש**?
אשר-יפל-עליו: ל. אשר-יפל: **ש. מ"ש**?
מנחת-שי: **יְפֹל-דְּעָלָיו**: בס"ס כ"י ובדפוס"י ישני במקף ובמאריך. ונראה שזוהו דעת בן אשר.
ומ"ש ^{יז}בחילופי הדפוס ב"א יפול עליו בוי"ו, טעות הוא. אך במקצת ס"ס כתו' בגליון, נ"א
יפל בגלגל. [אֲשֶׁר-יְפֹל-עָלָיו].

יא לג וכל-כלי-חרש: **שד. וכל-כלי-חרש: ל** תוספת מתיגה?

יא לה אשר-יפל מנבלתם | עליו: ל. מנבלתם | ד

יא לו **מעין: לש, מ"ש, מ"ג-ד. מעין: ד**
מנחת-שי: **מעין**: היו"ד בקמץ. [מעין].

יא מב **גחון¹⁰: לשד. גחון: ש** הערה 10
תיבה זו מובאת ברשימת האותיות הגדולות של מ"ס-ל, מ"ג-ד דה"א א א, או"א 82, 83 אך לא של מ"ג-ד בר א א.

יא מג **אֶל-תִּשְׁקֹצוּ: ל, ב"א. אֶל-: ש, ב"ג** לא מובן מה ההבדל. כנראה לפי בן-נפתלי יש
געי'א באל"ף.

הפסרת שמיני

שמואל ב ו ג **יִשְׁאָהוּ: אקד. יִשְׁאָהוּ: ל** לפי לנינגרד אין מתיגה.

ו ה **ובצלצלים: אקד. מ"ש. ?** **ובצלצלים: ל. ובלצלים: מ"ש?**
מנחת שי: במקצת ספרים כ"י ודפוסים ראשונים צד"י שנייה בשוא לבדו ובמקצת ספרים
כ"י מדוייקים וגם בדפוסים אחרונים בחטף סגול ורד"ק בשרשים כתב וכן בהכפל הפ"א
ובמגענעים ובעלצלים בסגול הצד"י וחגי'א ר' אליה המדקדק היה לו לומר בסגול הצד"י
הראשונה והשנייה בחטף סגול כדרכה:
ר' אליהו בחור הבין שכוונת הרד"ק לחלק בין מקרא זה למקרא בתהלים הָלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
שִׁמְעֵה הָלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה (תהלים קג, ח), שם הצד"י בחירק. אבל יתכן שלפני הרד"ק היה
מקור כלנינגרד שניקד בסגול ולא בחטף-סגול. מכל מקום ברור שהצד"י אינו בסגול פשוט,
גם אין דגש בלמ"ד אחרי הצד"י השנייה.

¹⁰ במקצת ספרי הדפוס: ד, ונציה ש"ז, ונציה ש"ד.

^{טו} מאלפ"א בית"א רבתות: כגון מ"ג – ד בר' א א; מ"ג – ד דה"א א א.

^{יז} בחילופי הדפוס: חילופים – ד.

ו ו **עוה: אקד, מִג־אל ג. עוא: ל** באל"ף או בה"א. מסורה גדולה של ונציה ולניגרד על פס' ג מורה שכאן בה"א.

ו ז **יִתְר־אָף: אלד. יִתְר־אָף: ק?** משונה למדיי לגרוס כאן ניקוד מלה אחת ושווא.

ו י **עֲבַד־אָדָם: אל, ב־א. עֲבַד־: ק, ב־נ?** ההטעמה של קהיר נראית נכונה. המלים המוקפות נדונות כתבה אחת, והגעיא בהברה הפתוחה השנייה לפני ההטעמה. אבל כאן יתכן שזו הטעמת בן-נפתלי.

אדם: אקד, מִק־אלד דה"ב כה כד. אדום: ל לניגרד דעת יחיד, בניגוד למסורה שלו.

ו יא **אדם (2) אלק, מ־ש. מִק־אלד דה"ב כה כד. אדום: ד** כבפסוק הקודם הפעם ונציה חריג בניגוד למסורתו.

מנחת שי: את עבד אדם ואת כל ביתו - בספרים כ"י מדוייקים ודפוסים ישנים חסר וא"ו חבריו שבענין ומה שנמסר במקרא גדולה כל אדום דעבד אדום חסר בר מן חד מלא לא מציאתי כן בספרים כ"י אדרבא בספר אחד כתב יד מדוייק נגררה הוא"ו והאריכו חדל"ת:

ו יכ **דָּוִד עלות: אל, מִג־ד שמי' כא לה. דָּוִד: ד** המסורה בונציה בשמות כא לה מאריכה להסביר: וכי-יגף שור-איש יג זוגין מתחלפין בטעמא. פירוש ביג מקומות המשרת דרגא אע"פ שאין בין המשרת לתביר רק מלך אחד או מלך וחטף מובלע וסי'.... לפי הכלל צפוי כאן דרגא ולא מרכא. יש שלושה עשר חריגים מנויים במסורה שם מקרא זה אינו ביניהם.

ו כג **ילד כ' וק': אלקד, מע, מ־ש. מִג־ד הו' א. ולד כ': מד** מנחת שי: לא היה לה ילד - למדינחאי כתיב ולד בוא"ו וקרי ילד ביו"ד ולמערבאי כתיב ילד ביו"ד וקרי בוא"ו ולד כן כתב רד"ק ובחלופי ב"א וב"ג שאצלנו בדפוס למערבאי ילד כתיב וקרי. למדינחאי ולד כתיב ילד קרי והספרים מתחלפים ואין להכריע מהם. והחכם לונזאנו בעשרים וארבע שלו מהדפוס שכתוב בפסוק ולד כתב כנגדו ס"א ילד ועיקר למדינחאי כתיב ולד זאנן קי"ל כמערבאי עכ"ל. והמסורות מסייעות לנסחא שלפנינו אליבא דמערבאי דכתיב וקרי ילד ביו"ד דבמסרה גדול נמסר סימן מן כ"ב מלין דכתיבין יו"ד בריש תיבותא וקרינן וא"ו ולא נמנה זה עמחם גם לא נמנה במשלי סימן י"א עם " מלין דכתיבין וא"ו בריש תיבותא וקרינן יו"ד וחזינא במקצת נסחי דדפוסא בסוף סדרא דנח גבי וְתָחִי שְׂרֵי עֲקָרָה אֵין לָהּ וְלָד (בראשית יא, ה) דמסרי עליה לית וחד לא היה לה ולד וליתא בעיקר נסחי דכתיבין כתב ידא:

כל המקורות מראים על כתיב וקרי ילד, למדינחאי כלומר למזרחיים הכתיב הוא ולד.

ו ט **איביך: אלק, מִג־ד תה' פג ג. איבך: ד** ועשתי לך. לעשתי: ד. ועשתי: אק כאן הכריע ר"מ ברויאר בניגוד לכתר ארם-צובה וקהיר אשר בנוסף לטעם מוסיפים מקף.

ז יז וְכָכָל: אֵלֶּךְ. וְכָכָל³⁷: ק בהערה 37 מפנה ר"מ ברויאר למה שמביא בשם המנחת-שי למעט בסימוני חטפים באותיות שאינן גרוניות. אבל כמדומה הערה זו אינה במקומה. כאן אין געיא לא בכתר ארם צובה ולא בלנינגרד, ולכן השווא בכ"ף הראשונה בחזקת נח. וכפי הנראה בזה גופא חלוקים הם על קהיר.

פֶּן לַחֲכָם וְיַחֲכֶם-עוֹד

אנא שלחו את הערותיכם!
הכתובת למשלוח: eliyahule@gmail.com
הערות מתקבלות גם באנגלית.

הודעה מאתר "לדעת" כאן תוכלו להוריד גליונות פרשת השבוע מדי שבוע (גם גליונו מופיע שם): <http://www.ladaat.info/gilyonot.aspx>

מאמרנו מופיע **ונשמר** באוצר החכמה בפורום דקדוק ומסורה
<http://forum.otzar.org/forums/viewtopic.php?f=45&p=272195#p272195&t=10317>

אִם אֶתָּה מִתְעַנֵּין
בְּהַבְטִים הַלְשׁוֹנִיִּים שֶׁל הַתּוֹרָה
(לְשׁוֹן הַמִּקְרָא, הַמִּשְׁנָה, הַתְּלָמוּד וכו')
אֶתָּה מוֹזְמֵן לְהַרְשֵׁם (בְּחֶנֶם)
לְקַבֵּל דּוֹא"ל בְּנוֹשָׂאִים לְשׁוֹנִיִּים
בְּרַעְיוֹנֶיךָ: franklashon@gmail.com
© בּוֹא לְהַחֲכִים אֶת עֵצְמְךָ וְאֶת שְׂאֵר הַמַּכְתָּבִים ©

למביני האנגלית: באתר שמע ישראל בקישור:
www.shemayisrael.co.il/parsha/klarberg/index.htm

יש מאמרים דקדוקיים מהרב משולם קלרברג נר"ו מקרית ספר על פרשיות התורה.

עוד אתר למביני האנגלית:
<http://balashon.blogspot.com/index.html>
ועוד אתר (אפשר להעיר שם בעברית):
<http://dikdukian.blogspot.com>

באתר לעניני סת"ם של אליהוא שנון יש הערות לשוניות על סדר התורה:
www1.saad.org.il/eliuhu

מענין לענין, הודעה מאליהוא מהאתר לעניני הסת"ם:
שלום
פתחנו פורום שאולי יעניין אתכם:
ישירות לפורום טעמי המקרא ודקדוקי קריאה
<http://www.hagigim.com/phpBB3/viewforum.php?f=10&sid=ee0fd5f0eb7c025919f419cf28f39069>

המטרה – דיון על טעמי המקרא ועל הקריאה הנכונה בתנ"ך בכלל. תעבירו נא למי שאתם חושבים רוצה להשתתף.

אנחנו מעוניינים לנהל דיון ברמה גבוהה אם אפשר. אבל גם שאלות 'פשוטות' מתקבלות בשמחה.

בברכת התורה

אליהוא

גם אני מצטרף לקריאתו להשתתף בפורום ההוא, ואם ימצאו שם דיונים מתאימים הם בלי נדר ישולבו בהיבטים.

הפורום נעשה מעניין יותר מיום ליום, ואנו פונים הן לידענים והן לקולטי הידיעות להיפגש שם.

אנו מומשיכים להתפלל לשלום אחינו בית ישראל בכל מקום.
יתן ה' את אויבינו ניגפים לפנינו, בשבעה דרכים ינוסו לפנינו. ונזכה לקיום וְיִגְרֹשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וְיֹאמֶר חֲשֵׁמֶד!

אנו מומשיכים להתפלל לרפואת כל חולי ישראל. שמות ישמרו כאן רק במשך חמישה שבועות אם לא תהיה בקשה להארכה. להוציא מכל ספק לא נדרש כל תשלום.

לעילוי נשמת: גורגיה בת זלפה. אבנר בן מנחם ורחל
לזיווג הגון: דב בן בתיה ציפורה; שלמה בן מלכה פרל. דויד אלימלך בן חיה רבקה;
דויד יצחק נעמי בילא; ישראל בן חיה רבקה; אלימלך בן יפה שיינדל; תמר בת בת-שבע;
בתיה בת אהובה מלכה, אריה אוריאל בן רונית. הודיה בת דגנית, עדן בת דגנית, אלון בן ג'קלין.

זרע של קיימא: נחמה ליבא בת רחל; ורד בת מרגלית

ולרפואה שלמה: יצחק אייזיק בן טריינא רבקה; אהרון יהודה לייב בן גיטל פייגא; יצחק טוביה בן ריקל. משה שלמה בן לאה נחמה; חיים יוסף בן אסתר. שמריהו יוסף ניסים בן בתיה. דבורה לאה אהובה בת שולמית; דויד בן רעות, מלכה בת יהודית; מתתיהו חיים בן אטל; שמואל בן פננה; יעקב דוב בן יהודית. שרה בת דינה. שושנה בת צירל. דב בן טובה גיטל. ליבא מרים בת רבקה. בן ציון בן טובה; יוסף בן חנה; אפרים בן פסל לאה. אסתר נוסרת בת רחל טאוס; רמונד בת אסתר; רינה בת זיאנה; שלמה בן אסתר שינא רחל. דוב בן שושנה. ראובן שלום בן סול שולמית; כרמלה בת גורג'יה. תמר בת חמדה. רפאל אהרן בן לאה אסתר, שמואל יונתן בן מלכה בריינה (מחבר ספר דקדוקי שי); ישראל אהרן בן חיה רוחמה. רפאל מאיר צבי בן ברכה בריינדל; יעקב בן רחל בלה; שרה ביילא בת פסיה. שלומית חווה בת ברוריה צילה; אילן אליהו בן בדריה אסתר; יוסף בן שלום ונעמי; נחמן בן ציפורה; יוסף זאב בן שפרה. אסתר בת יפה; שמעון בן סימה (תינוק פג). נתנאל יוסף חיים בן חנה לאה; נחמה בת שרה. אברהם בן שולמית.

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-אַהֲלֵ מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיִּבְרְכוּ אֶת-הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד-ה' אֶל-כָּל-הָעָם:
וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל עַל-הַמִּזְבֵּחַ אֶת-הָעֹלָה וְאֶת-הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל-הָעָם וַיִּרְאוּ
וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם:

כִּי־אֵנִי ה' הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִתֵּן לָכֶם לֵאלֹהִים וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ
אֲנִי:

וְשִׁמְתִי מָקוֹם לַעֲמִי לְיִשְׂרָאֵל וְנִטְעַתִּיו וְשָׁכַן תַּחְתָּיו וְלֹא יִרְגֹז עוֹד וְלֹא יִסִּיפוּ בְנֵי-עוֹלָה
לְעִנּוּתוֹ כַּאֲשֶׁר בְּרַאשׁוֹנָה:

וְנֶאֱמַן בֵּיתָהּ וּמִמְלַכְתָּהּ עַד-עוֹלָם לִפְנֵיהֶּ כִּסְאָהּ יִהְיֶה נָכוֹן עַד-עוֹלָם: